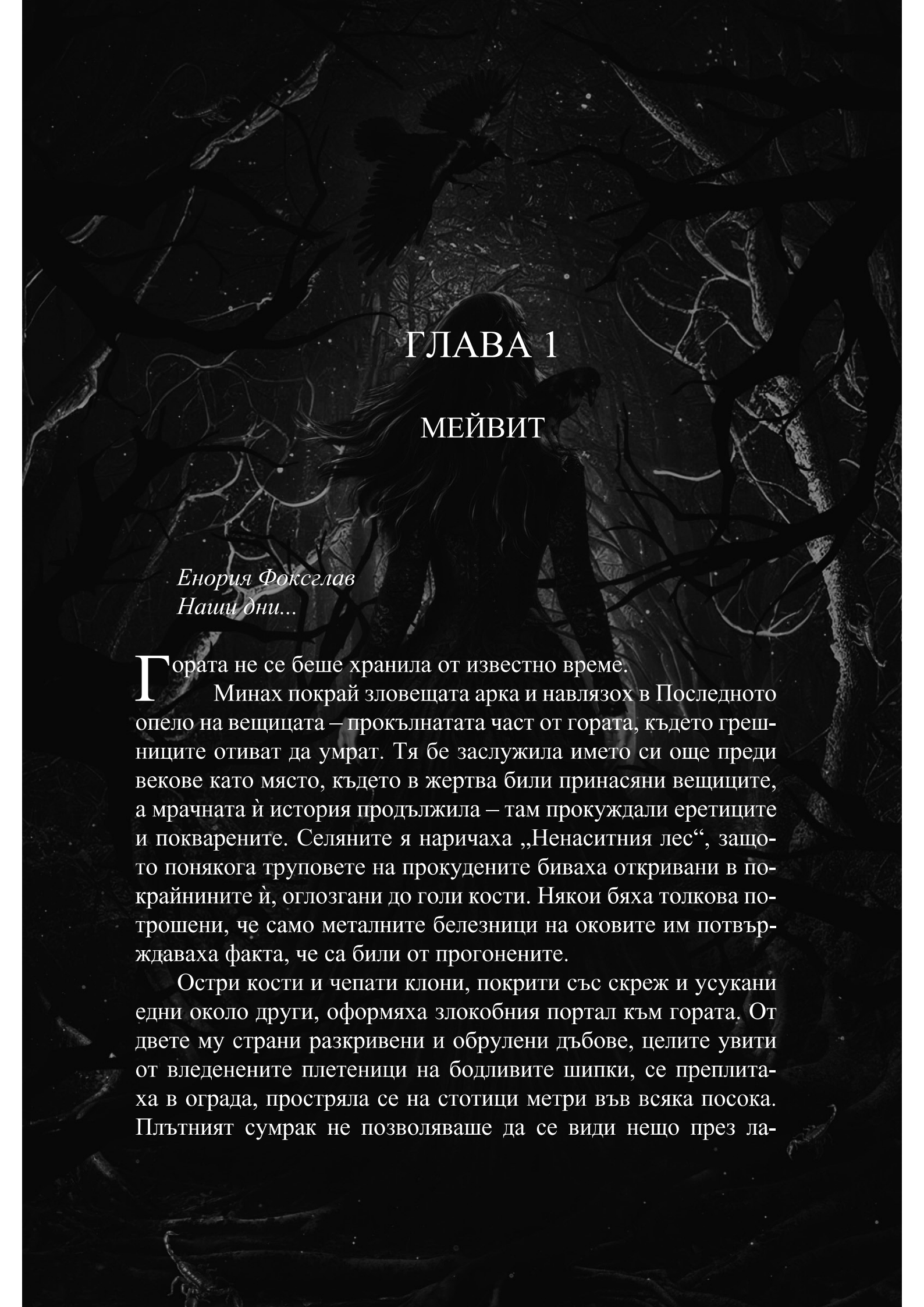

ГЛАВА 1

МЕЙВИТ

*Енория Фоксглав
Наши дни...*

Гората не се беше хранила от известно време. Минах покрай зловещата арка и навлязох в Последното опело на вещицата — прокълнатата част от гората, където грешниците отиват да умрат. Тя бе заслужила името си още преди векове като място, където в жертва били принасяни вещиците, а мрачната ѝ история продължила — там прокуждали еретиците и покварените. Селяните я наричаха „Ненаситния лес“, защото понякога трупове на прокудените биваха откривани в покрайнините ѝ, оглозгани до голи кости. Някои бяха толкова потрошени, че само металните белезници на оковите им потвърждаваха факта, че са били от прогонените.

Остри кости и чепати клони, покрити със скреж и усукани едни около други, оформяха злокобния портал към гората. От двете му страни разкривени и обрулени дъбове, целите увити от вледенените плетеници на бодливите шипки, се преплитаха в ограда, простряла се на стотици метри във всяка посока. Плътният сумрак не позволяваше да се види нещо през ла-

биринта от усукани дънери, които ми напомняха на трупове, сгърчени от болка, протягащи се към небесата. Дива и гладна, гората очакваше следващото си угощение, което предстоеше да пристигне точно по обед.

Погледнах към овехтелите си обувки, чиито върхове бяха съвсем близо до камъните под арката, онази граница, чието прекосяване разбуждаше чудовището от другата ѝ страна. Това бе най-близкото разстояние, на което някога се бях доближавала до този нечестив праг, до всичкото онова насилие, което можеше да сполети човек под тези дървета. Винаги съм изпитвала любопитство да разбера какво се крие отвъд него, но не се бях осмелявала да направя и крачка в мъгливия лабиринт. Никой не го беше правил, освен по принуда, тъй като Ненаситният лес никога не връща онова, което си му дал.

Повей на вятъра набразди ръба на черната ми рокля и ме изнерви. Пелерината около раменете ми не ми осигуряваше никаква защита срещу пронизващия студ. Само че треперех не заради вятъра, а заради слуховете за онова, което живее сред дърветата.

Някои селяни шепнеха истории за гнявор — демон с ненаситен апетит за човешко месо. Вярвах, че това е наказание, изпратено ни от коренното население, което е било прогонено от тези земи на север. Други разказваха истории за уикени — малки дървесни феи, които приютяват душите на презрените вещици и които примамват и разкъсват изгубилите се, като имитират познати гласове. Повечето хора във Фоксглав, в това число и губернаторът, вярват, че в гората живее ангелът на правосъдието, който наказва всеки, отхвърлил техния любим Червен бог.

Каквато и да беше истината, гората поглъщаше всеки наред. Не всички прокудени бяха лоши хора — един или два пъти си беше похапвала и бебета.

Дори пеленачета.

Била съм на не повече от няколко дни, когато са ме намерили оставена в плетена кошница до арката, с черна роза, положена на гърдите ми. Никой не знае кой ме е оставил там, но

всички селяни бяха убедени, че който и да е бил, се е надявал гората да ме изяде.

За мой късмет, някой ме намерил, преди да се случи каквото и да било, след което ме оставил на прага на къщата на семейство Бронуик. В противен случай вероятно краят ми щеше да бъде същият като на мнозината, станали жертва на неутолимия апетит на гората.

Толкова много. Може би стотици. Мъжът, когото наричах „дядо“, се казваше Годфри Бронуик и вероятно бе един от тях. Говореше се, че решил да се разходи отвъд арката, след като изпил прекалено много вино от смъртно плодче, и накрая бил погълнат от мъгливите дълбини.

За жалост, никой не насъбрал кураж да го търси. Дори татко.

Татко.

Официалното писмо, което държах между пръстите си, се развяваше в стремеж да се освободи, докато несъзнателно гледах калиграфския почерк върху дебелия пергамент. Беше пристигнало тази сутрин в плик, запечатан с червения восъчен печат на краля. Елегантен начин за потвърждение, че осиновителят ми е бил убит по време на служба на фанатиците от Светите мъже – религиозно подразделение на вонковианската армия, управляваща с желязна ръка по-голямата част от континента. Малка група изменници удържаха контрола над Ливерия в северната му част, а баща ми се беше осмелил да отиде там като мисионер, който да покръсти ливерийците в прослава на хубавата ни държава.

Бяха изминали два месеца, откакто беше изчезнал, и се подозираше, че е бил убит от изменниците, което оставяше мен и сестра ми Алисия на грижите на заварената ми баба Агата. Крайно нетолерантна жена, която вероятно собственоръчно би ни изхвърлила в гората, ако дядо ни не бе настоял в завещанието си да ни задържи.

— А сега какво? — прошепнах, като гледах през пелената от сълзи към безкрайната мрачна гора и се опитвах да си представя бъдещето.